

บทที่ 1

ภายในอาณาเขตกว้างขวางที่เต็มไปด้วยหมู่แมกไม้เขียวชอุ่ม ต้นไม้ใหญ่ขึ้นปกคลุมทั่วบริเวณที่เป็นเขตของเรือนพักซึ่งตั้งอยู่บนเนินหรือที่เรียกว่าบ้านบนเนิน ซึ่งเป็นแปลงที่พักอย่างหนึ่งของ ‘แมกไม้รีสอร์ท’ ที่อยู่ภายในจังหวัดกาญจนบุรี ตัวเรือนพักจะแบ่งเป็นห้องใหญ่ๆ เรือนพักแถวหนึ่งจะแบ่งออกเป็นสิบห้อง เรือนพักทุกหลังถูกสร้างอยู่บนเนินและไล่ระดับขึ้นไปเรื่อยๆ ห้องพักของ ‘แมกไม้’ มีทั้งหมดเกือบหนึ่งร้อยห้อง หน้าเรือนพักจะมีทางเดินที่ปูด้วยแผ่นหินสีเหลี่ยมเข้ากับธรรมชาติ พาสู่เรือนอาหารที่เน้นแนวธรรมชาติ ซึ่งมีน้ำตกจำลองอยู่ภายในและมีทางเดินสะพานไม้ข้ามลำธารจำลองไปสู่ห้องจัดเลี้ยงบุฟเฟต์ ซึ่งยามนี้ลูกค้าที่มาใช้บริการของทางแมกไม้รีสอร์ทกำลังมีความสุขกับอาหารหลากหลายชนิดที่นำมาจัดวางตกแต่งไว้อย่างสวยงาม มีการทำอาหารกันสดๆ เช่นของทอดก็ทอดกันสดๆ และจัดใส่จานตามที่ลูกค้าสั่งออเดอร์ และตอนนี้จินนี่ภาหรือคุณจินนี่ก็กำลัง่วนอยู่ที่หน้าเตากระทะร้อนผั่วของหล่อนชนิดมือเป็นระวิง หัวไม่วางหางไม่เว้น เมื่อจู่ๆ เซฟประจำ ‘กระทะสาม’ เกิดต้องเสียดกะทันหันและคนไม่พอ เนื่องจาก

เซฟใหญ่ของครัวก็รับหน้าที่เต็มอัตราศึกไป ส่วนผู้ช่วยเซฟอีกสามคนก็มีหน้าที่ของตนเอง ทั้ง 'กระทะสอง' ที่เตรียมรออยู่ และถ้าข้าหมายถึงเมนูอาหารในวันนี้จะล่มไม่เป็นท่า ซึ่งลุงสุชาติหรือเซฟใหญ่ก็คิดหาทางออกไว้แล้วว่าจะให้เซฟอีกคนซึ่งเป็นเซฟหมุ่นเวียนลงไปช่วยหน้าที่ตรงนั้นแทน

แต่พอจินห์นึการู้เรื่องทีคนไม่พอเข้า หล่อนจึงอาสากระโดดลงไปช่วยเรื่อง 'กระทะสาม' เสียเอง ซึ่งกระทะสามก็คือการทอดอย่างเดียว มีอะไรส่งมาตรงหน้าเป็นเมนูทอดตามที่เซฟใหญ่สั่ง หล่อนก็ตั้งหน้าตั้งตาทอดอย่างเดียว โดยมีลูกมืออีกคนคอยช่วยอยู่ไม่ห่าง รวมทั้งสายตาของเซฟใหญ่และผู้ช่วยเซฟมองมาอย่างอดท้วงไม่ได้

ถึงแม้ว่าจินห์นึกาเฟิงจะเรียนจบทางด้านอาหารและการโรงแรมมา และเคยช่วยงานของริสอร์ทหลายอย่าง ตั้งแต่งานเล็กๆ ระดับลูกจ๊อกยันไปถึงงานบริหารด้านบน แต่นี่ก็เป็นครั้งแรกที่จินห์นึกาได้ออกมาอยู่ที่ครัวนอกอย่างนี้!

จินห์นึกาทำงานนานนับทีนาทีแล้วหล่อนไม่รู้ รู้แต่ว่าความร้อนหน้าเตาไฟทำให้หล่อนเหงื่อตกเอามากๆ ไบหน้าสวยหากมีเค้าของความเจ้าเล่ห์น้อยๆ ด้วยนัยน์ตาสีดำสนิทที่มักพราวระยับอยู่บ่อยๆ ยามนี้กลับดูเริ่มจะหมดแรงลงทุกขณะ แต่ทว่าทุกครั้งทีหล่อนเงยหน้าขึ้นจากกระทะตรงหน้า ก็มักเจอกับลูกค้ำที่ทยอยมาตักอาหาร ซึ่งเป็นเมนูพวกดอกไม้และสมุนไพรทอดจิ้มกับน้ำพริก หล่อนก็ต้องส่งยิ้มหวานชนิดที่เรียกว่าถ้ามันเป็นปกติหล่อนคงไม่มีทางยิ้มได้ขนาดนั้นแน่นอน เพราะปัจจัยสำคัญของการทำงานคือต้องยิ้มแย้มอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าตอนนี้หล่อนจะเมื่อยขาและร้อนจนแทบยิ้มไม่ออกแล้วก็ตาม

"คุณจินห์ ทนหน่อยนะคะ"

เสียงบ้าพิณ แม่ครัวผู้ช่วยของหล่อนดังมา หล่อนจึงได้แต่หันหน้าไปบอกรับรับรู้และเข้าใจ เพราะว่าบุฟเฟ่ต์ดินเนอร์ของเหล่าลูกค้ำจะ

จัดอยู่ในช่วงเวลาตั้งแต่ห้าโมงเย็นจนถึงสามทุ่ม และครีวก็จะเริ่มเก็บล้าง ตอนสามทุ่มครึ่ง จนกว่าจะเช็ดทุกอย่างเสร็จสะอาดเรียบร้อยก็ประมาณเที่ยงคืนนั้นแหละ แต่ตอนนั้นมันเพิ่งผ่านมาได้แค่สองชั่วโมงเอง ซึ่งเป็นสองชั่วโมงที่เริ่มทรมาณเสียแล้วสิ

เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ จนกระทั่งความสำเร็จและเสร็จสิ้นมาเยือน นาฬิกาตีบอกเวลาสามทุ่มตรง ซึ่งตอนนี้ลูกค้ำที่มาพักก็ต่างทยอยไปนั่งฟังเพลงและเล่นร็อกกันที่ห้อง 'เพลินตา' ซึ่งเป็นโซนที่รับหน้าที่เรื่องเครื่องดื่ม ยามค่ำคืนเป็นหลัก

"ฮูเร้!"

หญิงสาวถึงกับร้องด้วยความดีใจก่อนจะทรุดลงนั่งบนเก้าอี้อย่างหมดแรง เมื่อนั้นเสียงปรบมือจากเซฟใหญ่และผู้ช่วยเซฟก็ดังมาพร้อมกับคำชมของทุกคน

"เก่งมากคุณจินนี่"

จะไม่ให้เซฟใหญ่ปรบมือได้อย่างไร ก็ในเมื่อเจ้านายตัวน้อยแห่งริสอร์ทกระโดดลงมาช่วยงานกันครีวเอง แถมเป็นงานแรกแบบเต็มตัว อย่างนี้ มันก็น่าห่วงอยู่หรือว่าคุณภาพอาหารที่ออกมาจะไม่ได้มาตรฐาน ซึ่งหล่อนอาจจะทนไม่ไหวกลางคืนและขอเลิกแล้วส่งให้ผู้ช่วยทำแทน แต่จินนี่ก็ภาคภูมิใจให้เห็นแล้วว่าหล่อนทำมันอย่างสุดความสามารถและอดทนจนถึงที่สุด

หญิงสาวยิ้มแห้งๆ ให้เพราะหมดแรง ปากก็ยังไม่วายพูดเจื้อยแจ้วตามประสาของตน "วันหลังต้องบอกอาพจน์ว่าถ้าจะป่วยช่วยบอกจินนี่ล่วงหน้า จินนี่จะได้ไปต่อฮาฮาที่กันเมื่อยมาด้วย"

คำนั้นเรียกเอาเสียงฮาจากทุกคนได้ไม่น้อยเพราะว่าจินนี่เป็นคนตัวเล็ก และเตากระทะที่ตั้งกับตัวของหล่อนมันไม่ค่อยจะพอดีกันเท่าไรบ่อยครั้งที่เจ้าตัวต้องยื่นแขนหรือไม้ก็เกร็งข้อมืออย่างมากเวลาตักอาหารออกจากกระทะ นั่นยังทำให้หล่อนหมดแรงเร็วกว่าปกติ

แล้วในตอนทีทุกคนกำลังช่วยกันเก็บล้างตรงส่วนบุฟเฟต์อยู่นั้น ใครคนหนึ่งก็ก้าวยาวๆ ตรงเข้ามาในห้องอาหารที่ปิดป้ายบอกว่า Close ไปแล้ว จินห์นิภามองไปกำลังจะอำปากบอกว่าส่วนของห้องอาหารปิดแล้ว แต่พอเห็นว่าเป็นใคร ปากที่กำลังจะขยับบอกด้วยน้ำเสียงเสนาหูกลับกลายเป็นเสียงเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันแทน

"เพ็งจะโผล่หัวมาหรือพี่วี!"

ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มเจ้าของนาม 'พี่วี' หรือปฐวีร์ ไพรภูวนันท์ กำลังเดินลิวเข้ามาหา เรือนผมของเขาเป็นสีน้ำตาลเข้มแซมทองจางๆ ด้วยฤทธิ์น้ำยาเปลี่ยนสีผม กระดุมเสื้อเม็ดแรกเบาะอำอย่างให้รู้ว่าเจ้าตัวคงตั้งใจ หากเสื้อนอกสีดำยามนี้ถูกถอดขึ้นพาดไหล่โดยที่มือของเขาจับอยู่ตรงคอเสื้อที่ห้อยลงมาอยู่บริเวณหน้าอก

เขาก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้าโต๊ะอาหารที่กั้นระหว่างตัวเขากับเจ้าตัวคนอารมณ์ร้ายในยามนี้ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มมองตรงมายังสาวน้อยกันครวที่ยามนี้หน้าบอกบุญไม่รับอย่างยิ่ง

"นี่รีบมาดูใจเร็วที่สุดแล้วนะเนี่ย ยังจะบ่นอีกยัยจินนี่"

"เหอะ" คนเป็นน้องทำเสียงในลำคอ "จะไม่ให้บ่นได้ยังไง ก็ตัวเองทำอาหารเก่งกว่าเค้าแต่ดันหายหัวไปตอนที่เค้าต้องการตัว นี่ขนาดบอกให้รีบกลับแล้วนะพี่วี ไปเถลไถลกับแม่คนไหนอีกล่ะคะ"

"กานตาวี" คนเป็นพี่บอกตามตรง

"หา... แม่คนนั้นอีกแล้วหรือ" จินห์นิภาโอดครวญออกมาก่อนจะเรียกชื่อ 'แม่คนนั้น' ใหม่เสียว่า "ยัยกานตาวีนั้นอีกแล้วหรือ อี๊ย นี่พี่วี ถ้าสูญเสียความโสดเมื่อไรนะจินนี่จะหัวเราะไปสามวันแปดวันเลยคอยดู"

"เออๆ ไม่ต้องแข่ง ลูกไปอาบน้ำเลย มีเรื่องต้องคุยกันด่วนมาก" ท้ายเสียงนั้นเปลี่ยนเป็นเครื่องขริ่มมากขึ้นจนคนเป็นน้องชักเอะใจและสังหรณ์ใจแปลกๆ

เพราะปฐวีร์หรือพี่วีของหล่อนั้น แม้จะเป็นหนุ่มเจ้าสำอางจอม

เจ้าชู้ มีสาว ๆ มาติดพันมากมาย (ถึงพี่ท่านจะหมาหยอกไถ่กันทุกรายก็เถอะ) แต่พี่วีในยามปกติก็เป็นคนขี้เล่น ยกเว้นแต่ตอนมีเรื่องที่ทำให้ต้องจริงจังนั้นแหละ เขาจะเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ เริ่มจากน้ำเสียงนี่ก่อนเป็นอันดับแรก

จินห์นิภาลุกขึ้นยืนอย่างเมื่อยขบก่อนจะอ้อมโต๊ะที่ขวางหน้าออกไปยืนข้างๆ พี่ชายพลางจ้อเถาะ "พี่วี อุ้มเค้าหน่อยสิ เค้าเมื่อยจะแย่แล้ว"

หากปลิวรีกลับหัวเราะในลำคอแล้วบอก "ไม่อุ้ม แต่มีสองอย่างลากไปหรือจะให้มัดแขวนก่อนไม่เหมือนที่พวกคนป่าทำ"

"ใจร้ายที่สุดเลย!"

แต่สุดท้ายคนที่ว่าคนอื่นใจร้ายก็ต้องเดินตามคนใจร้ายกว่าต้อยๆ ไปอย่างไม่มีทางเลือก แต่ก่อนไปนายคนใจร้ายก็หันไปขออนุญาตเซฟและทุกคน

"เซฟครับ มีเรื่องด่วนจริงๆ ไปได้แล้วเสร็จแล้วจะรีบเอาตัวมาคืน หรือไม่พุงนี้ก็จะส่งมาชาติใช้ล้างครีวอีกรอบนะครับ แต่ตอนนี้ขอตัวก่อน"

ว่าแล้วเขาก็ขอลากตัวน้องสาวไปทำธุระตามที่บอก และก็จะทำจริงอย่างที่ปากบอกด้วย เรื่องที่ว่าเขาจะเอาเงินนี้กลับมาส่งให้ช่วยล้างครีวเพราะปลิวรีรู้ว่างานของใครก็ต้องทำให้เสร็จ ในเมื่อมีหน้าที่มาช่วยที่ครีวก็ต้องช่วยให้เสร็จจนถึงขั้นเก็บล้าง ไม่ใช่จะใช้ตำแหน่งผู้บริหารริสอร์ทหรือว่าเจ้านายของริสอร์ทมาเป็นข้อต่อรองได้เด็ดขาด

สองพี่น้องเดินมาตามทางพื้นหินสีเหลี่ยมที่ตรงไปยังด้านหน้าของตัวริสอร์ท ซึ่งเป็นจุดของห้องโถงกลางที่มีไว้ต้อนรับผู้ที่มาเข้าพักและส่วนของประชาสัมพันธ์ริสอร์ท พอเดินมาได้หน่อยจินห์นิภาก็ถามทันที

"พี่วีมีเรื่องอะไรหรือเปล่า แล้วนี่เพิ่งมาจากกรุงเทพฯ ไม่ใช่หอคะเห็นคุณพ่อบอกว่าพี่วีลงไปดูเรื่องจัดบูธงานห้องเที่ยวที่เราไปจัดเสนอโปรโมชันที่นั่น ตอนนี่รีบร้อยแล้วหอคะ"

"อืม เรียบร้อยดี นี่ก็เพิ่งกลับมา จอดรถเครื่องยังไม่ทันหายร้อนเลย"

ก็รีบไปดูจินนี่แหละ"

"โอ้ พี่วี เมื่อก็จินนี่ล้อเล่นหรือกนะ รู้ว่าพี่วิ่งไปทำงาน ถึงจะโฉบเฉี่ยวเรื่องสาว ๆ บ้าง มันก็เป็นธรรมดาของหนุ่มอายุสามสิบ"

คราวนี้คนฟังซักทะเล่แง่งๆ ไอ้คำแรกๆ มันก็ดูจะเข้าหูดีอยู่หรืออกแต่ไอ้คำหลังๆ นี่สิ ถึงแม้ว่าจินนี่จะอายุน้อยกว่าเขาห้าปี แต่ไม่ต้องเน้นก็ได้ว่าเขาอายุปาเข้าไปเท่าไรแล้ว แม่คนนี่นี่

"ยัยจินนี่ นั่นชมหรือต่านะ"

"ทั้งสองอย่าง" คนเป็นน้องตอบทันใจนัก แล้วก็เริ่มวกเข้าเรื่องสำคัญที่หล่อนสังเกตเห็นได้จากใบหน้าของพี่ชายที่คิ้วขมวดมุ่นอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เจอหน้าหล่อนก็ว่าได้ นี่ไม่ใช่ลักษณะนิสัยของพี่วี มันต้องมีอะไรบางอย่างที่ทำให้พี่วีคิ้วขมวดได้ถึงขนาดนี้

"พี่วีมีเรื่องอะไรหรือเปล่า"

"แสนรู้ล่ะเรา เอ้อ" ชายหนุ่มถอนหายใจกลางตีหน้าขุ่นก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ "ดูตัว แต่งงาน"

"ฮา!"

จินนี่นิกร้องลั่นอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง อะไรรนะ ดูตัว แต่งงานหรือสองคำนี้ไม่น่าจะหลุดออกมาจากปากพี่ชายของหล่อนได้ เอ้อ ผีอะไรเข้าสิงหรือยังไง คุณปฐวีร์ถึงอยากจะสละไสต

"พี่วี จินนี่ฟังอะไรผิดหรือเปล่า ไหนพี่วีช่วยบอกอีกทีสิ หรือบอกก็ได้ว่าจินนี่เข้าใจผิด"

"เออ ฟังไม่ผิดหรืออก แต่ไม่ได้มาจากความตั้งใจของพี่" เขายอมรับอย่างเนือยๆ

"อ้าว"

"ไม่อ้าวหรืออก แต่ว่าเป็นความตั้งใจของคุณปฐ"

คราวนี้จินนี่นิกราก็ถึงบางอ้อ เอาอีกแล้วหรือนี้คุณปฐเจ้าขา แต่คราวนี้ก็คงเหมือนเดิมกระมัง หากูดูตัวมาให้ ถ้าคุณหลานไม่เอาทำให้

ใหม่ แต่เอ๊ะ ถ้าเกิดมันง่าย ๆ อย่างนั้นแล้วทำไมพี่วีต้องมาทำหน้ายุ่งแบบนี้ด้วยเล่า

"มันไม่ได้เป็นเหมือนเดิมไซ้พี่วี มีอะไรมากกว่านั้นไซ้พี่"

"ก็แค่ คุณปู่ (ขอรับ) วางฤกษ์ยามไว้แล้ว อีกสองเดือนหมั้นปลายปี แต่ง และขอสำคัญคนนี้พี่ไม่มีสิทธิ์เรื่องมาก ห้ามเลือก ห้ามเถียง ห้ามปฏิเสธ"

"ฮือ...เผด็จการ นาซีเยอรมันชัดๆ" หล่อนว่าพลางออกความเห็น "คุณปู่ทำแบบนี้ได้ไงอะ จินนี่ไม่ยอมหน้า พี่วีของจินนี่ทั้งคน จู๋ๆ จะมาใช้วิธีเผด็จการได้ยังไงกัน แถมสะใภ้ใหญ่บ้านนี้ก็ต้องผ่านมติของจินนี่ด้วยแบบนี้ไม่ยอมเด็ดขาด"

"แล้วใครว่าพี่จะยอมละไอ้เจ้าจินนี่ เพราะอย่างนี้ไงเลยต้องลากแกมาด้วย"

"หา..." คนน้องร้องอีกหน "ทำไมอะ อย่าบอกนะจะให้จินนี่ไปคุยกับคุณปู่ (เจ้าขา) นะ อ้าย มีหวังคุณปู่ได้แพนกับบาลจินนี่ปะไร เรื่องเก่าที่จินนี่ทำไว้ตอนนั้น...ยังเซ็ดไม่หายเลยหน้า"

จินนี่นึกว่าพลางทำความไปถึงครั้งที่ยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยมปลาย ตอนนั้นหล่อนแกล้งคุณครูที่โรงเรียนจนโดนเรียกพบผู้ปกครอง ซึ่งคุณปู่ก็ให้บิดาของหล่อนไปและกลับมาได้ความว่าหล่อนผิดจริง วันนั้นจินนี่โดนตีเสียจนจำขึ้นใจ ไม่กล้าทำทะเล้นอีกเลย จนกระทั่งสบโอกาสได้ออกจากบ้านตอนช่วงที่ไปเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ หล่อนจึงได้แผลงฤทธิ์อีกครา แต่ถึงตอนนั้นแล้วคุณปู่ก็ยังไม่วางใจคุณปู่จอมซาล์แม่แต่นิดเดียว ยังคงเป็นคุณปู่ที่เอาแต่ใจทำนองอยู่เสมอๆ และรวมไปถึงเรื่องชีวิตของหลานๆ อย่างหล่อนและพี่วีด้วยเช่นกัน

"ถ้าจินนี่ไม่ช่วยแล้วใครจะช่วย หรืออยากให้พี่ลงจากคานเร็วๆ ละ"

"ไม่อยากสักหน่อย จินนี่ไม่อยากได้พี่สะใภ้ที่ไม่ชอบ กลัวเหมือนในละคร มาแล้วแย่งความรักของพี่วีไปหมด แบบนี้ก็แย่ ไม่เอาหรอก จินนี่

รักของเงินนี่นี่นา ถ้าใครจะมาเป็นพี่สะใภ้ล่ะก็ ผ่านด่านเงินนี่ไปให้ได้ก่อน
เถอะ"

"ก็เพราะอย่างนี้ไง เลยต้องฟังเงินนี่ แม่ยักษ์ตัวน้อยในตะเกียงวิเศษ"

คนถูกหาว่าเป็นยักษ์ในตะเกียงวิเศษถึงกับหน้าเบ้ แต่ก็ยังไม่วายนึก
เหอะ เตี้ยวกักรู้ว่ายักษ์ในตะเกียงเจอกับคุณปู่แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ดีไม่ดี
ยักษ์กับเจ้าคนถูตะเกียงนี่แหละ จะโดนคุณปู่แพ่นบาลด้วยกันทั้งคู่เสีย
ก็ไม่รู้

และแล้วอีกหลายนาที่ต่อมา สองพี่น้องก็เดินผ่านส่วนของรีสอร์ท
มาจนถึงบ้านพักหลังใหญ่ที่ปลูกอยู่ในเขตของรีสอร์ทและเข้าไปนั่ง
เอี่ยมเพี้ยมอยู่ในห้องรับแขก ที่ยามนี้คุณปู่ (ขอรับ หรือ เจ้าขา) ของ
แม่ยักษ์ในตะเกียงและนายคนถูตะเกียงกำลังนั่งหน้าเครื่องอยู่บนเก้าอี้
พลงมองเจ้าสองพี่น้องจอมยุ่งของท่านอย่างเอือมระอา ก่อนที่จะเอ่ย
ออกมาด้วยน้ำเสียงก้องกังวานอย่างเป็นเอกลักษณ์ของท่าน

"ทำไม ฉันหาผู้หญิงดีๆ มาให้แกแต่งงานนี่มันลำบากใจนักรี"

"ก็...ผมยังไม่เคยเห็นเธอนี้ครับคุณปู่" ปฐวีร์ว่าเสียงอ่อยพลงยืม
แห้งๆ

"เตี้ยวกักรู้ได้เห็น หรือแกอยากเห็นหน้าเขาไว้ๆ ก็ลงไปกรุงเทพฯ ลี
ทางนั้นเขาก็ไม่ว่าอะไรหรอกถ้าแกจะลงไปดูหน้าเขา ดีไม่ดีเห็นหน้า
ฝ่ายหญิงขึ้นมาก็จะรีบกลับมาบอกให้ปู่ยกขันหมากไปสู่ขอเร็วๆ"

ปฐวีร์เลิกคิ้วสูงกับคำพูดของคุณปู่ปรกพกลางถาม "สวยขนาดนั้น
เซียวเธอครับ"

"เออเน่สิวะ สวยแต่อาจจะไม่ถึงกับนางสาวไทย แต่ก็เอาไปวัดได้ละ
ว่า อีอย่างเขาก็แม่บ้านแม่เรือน ดูแลร้านอาหาร ไม่ใช่ไอ้แม่บ้านปลาย
ตะหลิวอย่างไอ้เงินนี่นี่นี่แก"

คราวนี้คนโดนพาดพิงที่นั่งเจียบตลอดถึงกับร้องออกมา

"อ้าว! ไหง่มาลงที่จินนี่ล่ะคะคุณปู้ จินนี่อยู่เฉยๆ แหม้ๆ นะ"

"ไม่ต้องมาทำหน้าที่ไม่รู้อิโหน้อไหนเลย แล้วก็ขอบอกไว้เลยนะว่า ทั้งพี่ทั้งน้องนั่นแหละ ปู้จะหาคุณดูตัวให้ ถ้าเสร็จเรื่องงานพี่ชายแกเมื่อไร คิวต่อไปก็แกแหละยัยจินนี่"

"หา... ไม่เอาละคุณปู้เจ้าขา จินนี่ยังไม่อยากแต่งงานนะ คุณปู้อยากจับพี่ไว้แต่ก็จับไปสิ เรื่องอะไรมาเอาจินนี่ไปด้วยเล่า"

จินนี่นึกาเริ่มแยกวางทันที เพราะรู้ว่าขึ้นผสมลงโรงไปมากกว่านี้ หล่อนโดนทางพายุลูกนี้ด้วยแน่ๆ แต่มีหรือพี่ชายผู้แสนดีอย่างปู้วิร์จะยอมให้พี่น้องน้อยสุดแสนทั้งไปได้ง่ายๆ

"งั้นก็ดีเลยครับคุณปู้ แต่รอให้ผมแต่งก่อนนะครับ คุณปู้ค่อยคิดถึงตอนนั้น เพราะว่าผมไม่มีทางแต่งกับยัยอะไรที่คุณปู้หามาให้แน่นอนครับ ผม เพราะฉะนั้นยัยจินนี่ก็คงไม่ได้แต่งงานในเร็วๆ นี้แน่นอน"

"แกกล้าขัดคำสั่งฉันหรือเจ้าวิ!" คราวนี้คุณปู้ปภพเริ่มโมโหเลือดขึ้นหน้าบ้างแล้ว

"เปล่าครับ ผมไม่ได้ขัดคำสั่งเลย ถ้าคุณปู้อยากให้เรารู้จักกันก็ได้ แต่พอถึงวันหมั้นผมจะบอกผู้หญิงคนนั้นว่าผมไม่หมั้นกับเธอ และผมก็แน่ใจด้วยว่าไม่มีใครอยากแต่งงานกับคนที่เราไม่ได้รักหรือคะครับ"

"แกกล้าหรือ!"

"กล้าครับ"

ชายหนุ่มรับคำอย่างไม่สะทกสะท้านก่อนจะยกมือขึ้นไหว้คุณปู้แล้ว ลากน้องสาวออกจากห้องรับแขกไปทันที และที่หน้าห้องรับแขกเขาก็เจอกับบิดามารดาที่คงยืนฟังอยู่นานแล้ว ปู้วิร์ยกไหล่ให้บิดามารดาของตน พร้อมกับบอกก่อนจะเดินจากไป

"ผมทนได้แค่นี้แหละครับ เราสองคนปฎิญาณว่าจะไม่ยอมให้คุณปู้บงการชีวิตตลอดไปหรอก"

คล้อยหลังจากที่ปู้วิร์และจินนี่หนีออกไปแล้ว คุณระวีบิดาและ

คุณพันตามารดาของสองพี่น้องก็ต้องรีบเข้ามาพยาบาลคุณปู่ที่ทำท่าจะเป็นลมเนื่องจากเจ้าหลานสองตัวทำพิษ

แต่ใครจะรู้ว่าสองพี่น้องที่เพิ่งแผลงฤทธิ์เดชมานั้น กำลังจะเริ่มแผลงฤทธิ์เดชที่แท้จริงในไม่ช้านี้ เพื่อคงกระพันความโสดของตัวเองไว้ให้นานที่สุด รวมทั้งคติประจำใจของตนที่ไม่มีวันลืมง่าย ๆ

‘ชีวิตโสดโปรดใช้ให้คุ้ม!’

ณ ร้านอาหารหรูริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาที่ตกแต่งในสไตล์สวยงามหรูหราแบบห้องอาหารตามรีสอร์ตและโรงแรม ตัวห้องอาหารเป็นแบบมีแอร์เย็นสบาย เน้นโทนสีของห้องอาหารด้วยสีส้มอ่อนและดอกไม้สีเขียวแซมสลับกันเพื่อความสดชื่นแก่ลูกค้าที่มาใช้บริการ อาหารของที่นี่จะเน้นไปที่อาหารไทยเลิศรส เพราะลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นกรุ๊ปทัวร์จากต่างประเทศ และมีบริการพิเศษเปิดห้องจัดเลี้ยงสำหรับลูกค้าที่มาเป็นหมู่คณะด้วยเช่นกัน

วันนี้เป็นวันจันทร์ซึ่งเป็นวันหยุดของร้าน ย่อมเป็นวันพักผ่อนอันแสนสบายที่สุดของพนักงาน แต่ยามนี้ภายในห้องครัวใหญ่ที่เป็นอาณาจักรของเชฟและเหล่าลูกมือทั้งหลายกลับไม่ค่อยสบายเท่าไร

เนื่องจากการกำลังประสบปัญหาเกี่ยวกับเชฟใหญ่ที่ขอลาออกหลังจากหมดสัญญาจ้าง และอีกอย่างที่เป็นปัจจัยในการออกครั้งนี้ก็คือ เฮดเชฟคนนี้ ยกยอกเงินเบิกจ่ายค่าซื้ออาหารสดและถูกจับได้ ทางร้านจึงให้ออกโดยไม่ได้ออกคนอื่น ๆ ว่ามีสาเหตุอะไรอยู่เบื้องหลังการออกของเชฟใหญ่ในครั้งนี้

ปัญหานี้ อภินันท์ หรือปิ่น กำลังหนักใจเกี่ยวกับเรื่องหาเชฟใหม่ซึ่งแน่ล่ะ หลอนวางใจในรองเชฟอีกสองคนที่ยังอยู่ แต่ว่ามันก็ต้องมีการตัดสินใจหาเชฟใหญ่ของทางร้านเพื่อจัดการดูแลระบบของครัวด้วย

ดังนั้นหลอนจึงจัดการทดสอบรองเชฟทั้งสองคนโดยการทดสอบ